

Revoltă la Cadeș-Barnea

12 mai 2004

Gili Cârstea

Când privim la evenimentele sângeroase ale istoriei sacre fără să le așezăm în “cadru adevărat,” acela al mării controversate, și fără să le analizăm în lumina care se revarsă de pe crucea lui Hristos, putem deseori ajunge la concluzii bizare. Concluzii bizare care mai mult umbresc decât să lumineze procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii.

Așa se întâmplă și în cazul răscoalei lui Core, caz care merită o atenție deosebită în aceste zile ale sfârșitului mării lupte.

Cazul pare simplu: Core, Datan și Abiram, în fruntea membrilor adunării populare a lui Israel, toți “oameni cu nume,” s-au răzvrătit împotriva lui Moise, profetul Domnului, și împotriva lui Aron, marele preot, lucru pentru care Dumnezeu i-a omorât. Morala: Nu este sănătos să te opui sau să comentezi deciziile oamenilor trimiși de Dumnezeu.

Rareori ne-am întrebat cine erau acești oameni de frunte ai lui Israel, care era concepția lor despre Dumnezeu, credința lor, perspectiva lor asupra realității și viziunea lor despre poporul ales.

Nu avem o cronologie exactă a evenimentelor din pustie, dar este evident că revolta lui Core s-a petrecut la foarte scurt timp după dezastrul de la granița Canaanului, la Cadeș-Barnea.

Israel, fără să țină seama de toate providențele lui Dumnezeu de la ieșirea din Egipt și până aici, consideră că ocuparea țării făgăduite trebuie să se desfășoare după strategiile neamurilor. Se pregătește o operațiune de culegere de informații în spatele liniilor inamice. Deși Moise nu menționează acest aspect, Spiritul Profetiei ne spune că nu a fost ideea lui Moise și nici a lui Dumnezeu. Fruntașii lui Israel au cerut insistent trimiterea unor spioni, iar Dumnezeu a cedat dorinței lor. Au fost lăsați să procedeze așa cum li se părea lor potrivit. El le-a recomandat să meargă câte un reprezentant al fiecărei seminții, toți “căpeteniile ale copiilor lui Israel” (Num 13:3).

Căpeteniile au iscodit țara, dar căpeteniile nu aveau credință, nu aveau discernământ spiritual, nu cunoșteau căile Domnului și nu aveau prea mare admirație pentru conducerea lui Israel “printr-un prooroc,” așa cum prefera

Domnul. Necredința lor a spulberat planul lui Dumnezeu de a le oferi o patrie, chiar pământescă, așa cum era Canaanul. Raportul lor a “înnegrit țara” în auzul poporului care, paralizat de frică, a hotărât să se întoarcă în Egipt. Dintre cei doisprezece, doar doi – Caleb și Iosua – au avut încredere în Dumnezeu, dar poporul îngrozit dorea să le închidă gura eretică, omorându-i cu pietre. Glasul credinței nu trebuia să pătrundă până la urechea lui Israel, prin peretele gros al rațiunii necredinței promovată de oameni cu nume.

A fost o noapte de jale și bociri ciudate precum „de ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta?” Părea chiar că a avut loc o pocăință sinceră, căci dimineată s-au trezit plini de curaj, gata să pornească la luptă împotriva uriașilor din Canaan. Deși Norul nu mai era deasupra taberei, iar Moise i-a avertizat că Domnul nu este cu ei, au decis să pornească la cucerirea țării. Dar au fost bătuți de vrăjmași și alungați de la frontieră. Au urmat patruzeci de ani de învățat în jurul muntelui.

Aceștia sunt oamenii care s-au ridicat împotriva lui Moise în răscoala lui Core, Datan și Abiram, la scurt timp după Cadeș. Sufletul lor era otrăvit împotriva căilor neprihănită și aveau o imagine complet deformată despre caracterul lui Dumnezeu. Ei se socoteau a fi de partea adevărului, urmărind binele și siguranța lui Israel, iar Moise și Aron foloseau puterea lui Beelzebub ca să omoare pe poporul Domnului, așa cum au făcut cu cei zece spioni necredincioși, care au murit la Cadeș-Barnea “loviți de o moarte năpraznică” (Num 14:37).

Operațiunea Denigrarea

La frontierele Canaanului s-a petrecut încă un incident pe care îl putem include în seria de operațiuni prin care Satana urmărește să denigreze caracterul lui Dumnezeu.

După ce au spionat țara spre a se convinge că ocuparea ei va decurge în condiții optime, zece bărbați din forța expediționară au raportat în fața adunării lui Israel că invazia este imposibilă. Locuitorii sunt uriași, cetățile sunt fortificate, iar ei se vedeau ca niște lăcuste în comparație cu fiii lui Anac. Biblia spune că ei “au înnegrit țara” în fața poporului, iar acesta a intrat în panică, dorind să se întoarcă în Egipt. Și au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie, și să ne întoarcem în Egipt” (Num 14:4).

Moise și Aron sunt consternați. Ce poți spune unei gloate paralizate de frică? Doi dintre spioni, Caleb și Iosua, au vorbit mulțimii, iar viziunea lor despre ocuparea țării este complet diferită de cea a colegilor lor. În viziunea lor, “este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere” (Num 14:7-8). Ciudat, nu? Zece oameni spun că “țara mănâncă pe locuitorii ei,” iar doi spun exact invers. Cine mințea? Pe cine să creadă poporul? Cine vorbea din partea Domnului?

Evident, majoritatea. Cei zece erau frați cu experiență, statornici, credibili, realiști, cu picioarele pe pământ. Cei doi visători cu capul în nori duceau poporul lui Dumnezeu pe drumul nimicirii, momindu-i cu pielea ursului din pădure. Comunitatea a decis să le închidă gura în mod oficial: “Toată adunarea vorbea să-iucidă cu pietre.”

Ce ocazie formidabilă pentru Operațiunea Denigrarea! Scena era pregătită perfect pentru intervenția duhurilor răutății. Adunarea se opunea fățiș ofertei lui Dumnezeu, sfidând planul Său descoperit clar prin Moise și confirmat de doi martori care au vizitat țara. Dumnezeu a epuizat orice mijloc al harului și întreabă pe Moise: “Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui?”

Harul protector fiind batjocorit, Israel se afla descoperit în fața mâniei vrăjmașului lui Dumnezeu. Acesta avea orice opțiune, putea lovi nestingherit, căci “Israel a lepădat binele cu scârbă; de aceea vrăjmașul îi va urmări” (Osea 8:3). În viclenia lui fără margini, vrăjmașul a ales o mutare strategică. Ce-ar fi să lovească exact în oamenii care l-au servit cel mai bine?

Cei zece spioni, care “făcuseră ca toată adunarea să cîrtească” și să refuze intrarea în țara făgăduinței prin credință, erau, în ochii poporului, oamenii de bine, băieții buni. Erau cei cărora le păsa de biserică, de viitorul ei și de bunăstarea generațiilor viitoare. Cuvântul lor cântărea greu, așa cum s-a văzut. În același timp, pentru generațiile viitoare care vor citi incidentul, cei zece vor fi băieții răi, care s-au opus lui Dumnezeu, sfidând pe Moise și pe Aron, împiedicând biserica să intre în Canaan, întorcând poporul în pustie pentru încă patruzeci de ani. Distrugerea lor doboră două ținte dintr-un singur foc:

1 - Convingea poporul că Moise uzează de puterea lui Beelzebub, odată ce a omorât pe bunii conducători ai bisericii lui Dumnezeu, care îndrăzniseră să-și ridice glasul și să demaște planul mârșav de a duce pe Israel într-o țară unde vor fi măcelăriți de păgâni.

2 - Deforma pentru mii de ani caracterul lui Dumnezeu și producea o ascultare de frică, adorare sub teroare, dând impresia că Dumnezeu a omorât pe ticăloșii care au îndrăznit să I se așeze în cale.

Astfel, cei zece spioni au fost loviți mișelește, iar Moise nu raportează decât că ei “au murit acolo înaintea Domnului, loviți de o moarte năpraznică” (Num 14:37).

Noi, cei de astăzi, avem ocazia să judecăm la rece episodul acesta; ba chiar putem să-l analizăm “în lumina crucii,” în contextul marii controversă dintre Hristos și Satana.

Ce interes avea Dumnezeu să omoare pe cei zece spioni, altul decât răzbunarea? Răul fusese făcut, Israel se răzvrătise, țara nu mai putea fi ocupată, iar făgăduința lui Dumnezeu era spulberată de necredință. Uciderea lor nu mai îndrepta nimic, așa cum s-a și văzut, și nici nu putea ajuta pe Israel să învețe calea

dreptății. La scurt timp a urmat revolta lui Core, cea mai clară dovadă că uciderea celor zece nu a slujit la nimic. Dacă Dumnezeu ar fi ales nimicirea celor zece, poate era mai folositor să lovească pe Core, Datan și Abiram, evitând astfel pierderea a mii de oameni distruși în revolta lor.

Dacă Dumnezeu trage sfori, așa cum cred cei mai mulți dintre noi, de ce nu a aranjat să trimită oameni credincioși, precum Caleb și Iosua, evitând astfel un eșec de proporții? În loc să ajungă în situația de a omorî zece oameni necredincioși, după ce răul a fost făcut, nu era mai potrivit să interzică lui Moise trimiterea spionilor în misiune? Mai mult, El putea să alunge populația Canaanului din teritorii fără vărsare de sânge și fără efort, iar spionii ar fi găsit o țară ospitalieră și tocmai bună de locuit. Existau mii se asemenea variante. De ce a acceptat Dumnezeu un asemenea eșec? Așa cum vede astăzi biserica suveranitatea divină, nu vi se pare tot acest episod un aranjament al lui Dumnezeu ca Israel să nu poată intra în țara făgăduită? Și atunci, de ce i-a mai dus până la frontiere? Doar ca să aibă motiv să omoare câțiva conducători, iar locuitorii țării să măcelărească o bună parte din popor?

Dacă privim la el în lumina neprihănirii lui Hristos, acest episod vorbește lămurit că Dumnezeu nu folosește constrângerea și amenințarea cu forța în relația cu biserica Sa. El mustră, îndeamnă, călăuzește, luminează, oferă soluții, dar aici “mijloacele harului” se opresc. El nu ia mințile conducătorilor care stârnesc poporul la rebeliune. Fiecare este liber să spună și să creadă ceea ce dorește, fără să fie amenințat cu moartea. Dar oameni au murit, și vor continua să moară, deoarece nu știu sau nu vor să creadă că există o operațiune în desfășurare ce urmărește denigrarea caracterului lui Dumnezeu. Există forțe care nu cunosc mila sau dreptatea. Ele vor lovi necruțător acolo unde protecția harului divin a fost sfâșiată, și unde interesul deformării numelui lui Dumnezeu o cere. De aceea se vorbește așa despre Satana: “Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul” (Isa 14:20).

Ne găsim și noi astăzi la granițele Canaanului ceresc. Conspirațiile din proiectul “Denigrarea” s-au înmulțit, iar curând vor atinge proporții fenomenale. Dacă “cei aleși” speră să discearnă falsul de autentic, ei trebuie să descopere acum felul odios în care a fost inculpat Dumnezeu în actele crude ale istoriei. Altfel vom continua să ne învârtim în jurul muntelui, sperând zadarnic să se desprindă din el o piatră care să sfărâme picioarele de lut ale icoanei secolului 21.

Puterea lui Dumnezeu "în mărima ei"

În acel moment de criză majoră, când adunarea plănuia să-și aleagă un alt conducător și să se întoarcă în Egipt, doi oameni onorabili s-au ridicat să conteste înțelepciunea colectivă, pe care ei o vedeau venind din abis și nu de la Dumnezeu. Caleb și Iosua, sfidând pericolul uriaș căruia se expuneau, nu au socotit că vocea

majorității este vocea lui Dumnezeu. Ei au adus poporului vestea bună că țara promisă este un cadou pentru care nu este necesar să se angajeze în război cu oamenii. Dar poporul acela îngrozit nu avea urechi pentru vestea bună și nu avea ochi pentru farmecul inegalabil al lui Hristos. Chiar în timpul prezentării soliei de pace din partea Domnului, adunarea plănuia să-i ucidă cu pietre pe solii lui Hristos. Așa că ei și-au încheiat repede alocuțiunea prin cuvintele memorabile: “Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!” (Num 14:9).

Atunci slava Domnului s-a arătat deasupra cortului întâlnirii, oprind intenția criminală a poporului răzvrătit. Urmează partea cea mai interesantă a acelei tragedii. Dumnezeu angajează un dialog cu Moise, în care îi propune să rezolve incidentul printr-o baie de sânge: “Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui? De aceea, îl voi lovi cu ciumă, și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el” (Num 14:11-12).

Tentantă ofertă pentru un Moise tracasat și obosit de un popor încăpățânat și pus pe ceartă. Nu ar fi plăcut să fie el strămoșul din care va ieși Mesia? Nu ar fi și pentru Dumnezeu cea mai bună soluție? Poporul acesta adânc scufundat în idolatria egipteană, abrutizat de sclavie și incapabil să perceapă idealul înalt la care este chemat, nu mai avea nici o șansă de a onora scopul lui Dumnezeu cu el. Mai mult ca sigur că Dumnezeu știe ce spune când alege să nimicească pe acești necredincioși obraznici și mândri. Era înțelept să zgândăre mânia deja aprinsă a lui Dumnezeu, împotrivindu-se și el hotărârii divine? Ce rost ar avea să se așeze el mijlocitor între un popor rebel și Dumnezeu?

Dar Moise Îl cunoștea pe Dumnezeu. El știa că nu este nevoie de mijlocitor, căci Dumnezeu nu ura acel popor, și nu putea fi stârnit la mânie nimicitoare. El se prinde în acest dialog, opunându-se propunerii divine cu argumente distrugătoare. Dacă Moise ar fi crezut că Dumnezeu este așa cum Îl vede teologia modernă, nu ar fi îndrăznit nici să crâcnească în fața deciziei divine. Cine se poate împotrivi unui Dumnezeu atotputernic și drept, și să spere să mai și scape cu viață? Moise s-a bucurat de convorbirea cu Prietenul lui, căci avea o ocazie în plus de a exprima definiția clară a puterii și bunătății divine. Dar mai important, avea ocazia să clarifice cu finețe, pentru generațiile următoare, un foarte controversat punct din marea controversă. Omoară Dumnezeu pe oamenii care se opun planurilor sau dorințelor Sale?

Și acum urmăriți pledoaria lui Moise în combaterea hotărârii divine:

“Egiptenii vor auzi lucrul acesta, ei, din mijlocul cărora ai scos pe poporul acesta prin puterea Ta. Și vor spune locuitorilor țării aceleia. Ei știau că Tu, Domnul, ești în mijlocul poporului acestuia; că Te arătai în chip văzut, Tu, Domnul; că norul Tău stă peste el; că Tu mergi înaintea lui ziua într-un stâlp de nor, și noaptea într-un stâlp de foc. Dacă omori pe poporul acesta ca pe un singur om, neamurile, care au auzit vorbindu-se de Tine, vor zice: ‘Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da: de aceea l-a omorât în

pustie!’ Acum, să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: ‘Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam.’ Iartă, deci, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici” (Num 14:13-19).

Magnific! “Să se arate puterea Domnului în mărimea ei.” Puterea Domnului? Care este puterea Domnului, dacă nu aceea care pedepsește fărădelegea “până la exterminare,” așa cum se crede astăzi? Nu era puterea Domnului în exterminarea răzvrătiților și ridicarea unui neam mare dintr-un singur om?

Puterea Domnului “în mărimea ei” era înțeleasă de Moise complet diferit. Doar puterea divină “în mărimea ei” poate ierta fărădelegea și răzvrătirea. Satana provocase această putere, afirmând că odată apărută călcarea de lege, Dumnezeu va fi obligat, dacă vrea să fie drept, să pedepsească cu moartea pe infractori. Moise descoperă că puterea Domnului “în mărimea ei” face exact invers, iertând fărădelegea și răzvrătirea, fără să declare pe cel vinovat drept nevinovat. Aceasta este amețitoarea putere a harului divin! Aceasta este puterea lui Dumnezeu în toată mărimea ei, iar izvorul acestei puteri este sângele Mielului lui Dumnezeu.

În virtutea acestei mari puteri, Moise cere iertarea. Puterea mare a lui Dumnezeu intră în acțiune: “Iert cum ai cerut.”

Dialogul este de dragul nostru, cei cu măhrama pe față. Dumnezeu nu avea nevoie de Moise spre a-L calma, sau spre a-I aduce aminte în ce constă puterea Sa în toată mărimea ei. Dumnezeu nu este capricios, operând sub impulsuri trecătoare și sub presiunea situațiilor de urgență. Acest dialog despre puterea lui Dumnezeu este așezat în contextul unor scene de mare violență tocmai spre a ne ajuta să vedem că Dumnezeu nu are nici un amestec în pierderile de vieți omenești. De aici nu mai este decât un pas ca să întrezărim printre umbre pe Nimicitorul, gata să lovească acolo unde oamenii părăsesc perdeaua de har protector.

David a întrezărit și el o rază din puterea cea mare a lui Dumnezeu, atunci când a spus: “Dar la Tine este iertare, ca să fii temut” (Ps 130:4). Ferice de cei ce se vor teme de puterea lui Dumnezeu “în mărimea ei,” aceea de a ierta răzvrătirea și păcatul. Ei nu-și vor pierde cumpătul în fața uriașilor din Canaan, căci “Dumnezeu este cu noi,” așa cum a fost cu Fiul omului, Emanuel.

Văzând marea putere a lui Dumnezeu în termenii lui Moise, multe “cărți” s-ar putea deschide în procesul lui Dumnezeu, clarificând acuzațiile nefondate care I se aduc.

***